

ΟΜΙΛΙΑ ΓΙΑ ΠΟΙΚΙΛΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Επιμέλεια κειμένου & Εισήγηση:
Θεόδωρος Αλατάκης

**Εξαίρετοι εν Χριστώ παρόντες
αδελφές και αδελφοί μου,
δε σας αποκαλώ αγαπητές και αγαπητούς,
γιατί αυτό προέρχεται από τον τύπο,
σας αποκαλώ αγαπημένες και αγαπημένους
μέσα από την καρδιά μου.**

**Επιτρέψτε μου, παρακαλώ, μερικές σκέψεις,
αξιοπρόσεκτες κατά την ταπεινή μου γνώμη,
να εκφράσω σήμερα,
γύρω από το θέμα:**

»ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΝΙΑΤΑ«,

**με απόλυτο το σεβασμό μου
στη σημερινή αξιαγάπητη παρουσία σας.**

Η ΗΛΙΚΙΑ

Ο άνθρωπος έχει τέσσερις ηλικίες:

**Αυτή που γράφει η ταυτότητά του,
αυτή που λέει ο ίδιος ότι έχει,
αυτή που είναι η βιολογική του
κι αυτή που αισθάνεται.**

**Εκείνη που μετράει όμως, απ' αυτές τις τέσσερις,
είναι η τέταρτη!**

ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΝΙΑΤΑ:

Η έντονη ενεργοποίηση:
της ανθρώπινης διανόησης,
της έκφρασης της θέλησης,
της εξωτερίκευσης του αισθήματος ...και
της σωματικής, πνευματικής και ψυχικής ακμής.

Νιάτα σημαίνουν:
Νίκη του θάρρους έναντι της λιποψυχίας,
νίκη της όρεξης για δημιουργία και προσφορά
έναντι της τάσης για άνεση,
νίκη της λεβεντιάς, εντιμότητας και αγάπης
υπέρ του μεγάλου, του ωραίου και τ' αληθινού,
και κατά της ροπής
προς τη νικοτίνη, το αλκοόλ και τα ναρκωτικά.

Δε γηράσκει κάποιος,
επειδή έζησε ένα ορισμένο αριθμό ετών,
γηράσκει, όμως, όταν παραδίνει τα ιδανικά του.

Η πάροδος του χρόνου
μπορεί να αφήνει υπολείμματα στο δέρμα,
η παράδοση όμως των ιδανικών
αφήνει χαραγματιές στην ψυχή.

Δυσμενείς προκαταλήψεις, αμφιβολίες, φόβος
και έλλειψη ελπίδας για ένα καλύτερο μέλλον,
είναι εχθροί που μας γηράσκουν πρόωρα
και γίνονται ανελέητη τροχοπέδη,
-δίδυμη δηλαδή αδερφή του θανάτου-,
στην κάθε σωματική, πνευματική
και ψυχική ικμάδα μας.

Νέος είναι:

Όποιος μπορεί να απορεί και να ενθουσιάζεται.

**Όποιος, σαν ένα αχόρταγο για μάθηση παιδί,
ρωτάει και ερευνά συνεχώς.**

**Όποιος αγωνίζεται για τα ιδανικά του
και δεν πτοείται από τα δυσμενή αναπάντεχα
και τις αντίξοες δοκιμασίες της ζωής.**

**Είμαστε τόσο νέοι,
όσο και η πίστη μας σε κάποια,
πάνω απ' τ' ανθρώπου τη θέληση
Θεϊκή Τάξη Πραγμάτων.
Τόσο γέροι, όσο και οι αμφιβολίες μας
γι' αυτήν την Τάξη Πραγμάτων.**

**Τόσο νέοι,
όσο και ο αυτοσεβασμός μας.
Τόσο γέροι,
όσο και η έλλειψη της αυτογνωσίας μας.**

**Τόσο νέοι, όσο και οι ελπίδες μας.
Τόσο γέροι, όσο και οι θλίψεις μας.**

**Τόσο νέοι, όσο και η αποδοχή μας,
ότι η επί γης παρουσία μας
είναι δώρο του Θεού σε μας.
Τόσο γέροι, όσο και η ανυπακοή μας επί γης,
να αξιοποιήσουμε προς πλήρη ευαρέσκειά Του,
αυτό το δώρο Του.**

**Τόσο νέοι,
όσο και η ευσπλαχνία μας για τον πλησίον μας.
Τόσο γέροι, όσο και η αδιαφορία μας
έναντι δεινοπαθούντων συνανθρώπων μας.**

Θα μείνουμε νέοι:

Όσο θα είμαστε πρόθυμοι να αποδεχόμαστε,
μέσω των μηνυμάτων
της κοινωνίας και της φύσης,
την ομορφιά, το μεγαλείο και τη σοφία
της συμπαντικής Δημιουργίας του Θεού μας,

όσο θα αγωνιζόμαστε ν' αλλάξουμε,
υπέρ της κοινωνίας και της φύσης,
τα κακώς κείμενα που μπορούμε ν' αλλάξουμε,
θα υπομένουμε
αυτά, απ' αυτά, που δεν μπορούμε ν' αλλάξουμε,
και θα παρακαλούμε το Θεό
να μας χαρίζει σοφία και ευθυκρισία,
για να ξεχωρίζουμε το ένα από το άλλο,

όσο θα μπορούμε να ευγνωμονούμε:

τους φίλους μας που μας συγχωρούν,
τους εχθρούς μας που μας κάνουν προσεκτικούς,
τις δυσκολίες που μας κάνουν αγωνιστικούς,
τις ανάγκες που μας κάνουν ταπεινούς,
τις κακουχίες που μας κάνουν δυνατούς,
τις απογοητεύσεις που μας κάνουν καρτερικούς,
τις στερήσεις, που μας κάνουν υπομονητικούς,
τις αποτυχίες, που μας κάνουν διορατικούς,
τις απώλειες, που μας κάνουν συνετούς,
τις αρρώστιες, που μας κάνουν στοχαστικούς,

όσο όπου κατοικούμε ενώ:

οι ναζιστές δηλώνουν πατριώτες,
οι ρατσιστές δηλώνουν Χριστιανοί
και οι Χριστιανοί δηλώνουν Δημοκράτες,

εμείς θα προτιμούμε απλά και ρητά
να δηλώνουμε ότι είμαστε
πιστοί Έλληνες Ορθόδοξοι Χριστιανοί,
σύμφωνα με το Θέλημα του Θεού μας,

όσο:

δε θα χρησιμοποιούμε,
ως όπλα εναντίον των συνανθρώπων μας:

νύχια αετών,
εξοπλισμούς αστακών,
θολούρες σουπιών,
προφυλάξεις σκίουρων,
πονηριές αλεπούδων,
ελιγμούς φιδιών,

παρά την ακεραιότητα
και την αθωότητα της περιστεράς,
που είναι σύμβολο της ειρήνης,

όσο θα δουλεύουμε σα να είμαστε αθάνατοι
και θα ζούμε σα να είμαστε ετοιμοθάνατοι,

όσο δε θα μεταχειριζόμαστε το ξίφος,
που μπορεί μεν να κόψει τα πάντα,
δεν μπορεί όμως να λύσει τίποτε,

όσο στην οικογένειά μας:

θα φροντίζουμε να αναπαράγουμε
ατμόσφαιρα οικογένειας
και όχι διοξείδιο συγκρούσεων,

θα συναντιόμαστε σαν μέλη της,
δε θα διασταυρωνόμαστε
ως εμπόλεμοι σε κέντρο διερχομένων,

και θα μοιραζόμαστε με την ίδια προθυμία
όχι μόνο τις χαρές και τις επιτυχίες της,
παρά και τις λύπες και τις αποτυχίες της,

όσο θα θεωρούμε τον τίτλο «τίμιος άνθρωπος»:
ως τον πιο σπουδαίο, δυσεύρετο, επίζηλο
και πανάκριβο τίτλο, σε τούτη τη ζωή,

όσο θα ερμηνεύουμε σωστά:

το του Γεωργίου Δροσίνη:

«το χέρι που απλώνεται να πάρει
χάνει τόση ομορφιά και χάρη τόση,
όση ομορφιά κερδίζει κι όση χάρη
το χέρι που απλώνεται να δώσει»,

το του Βίκτωρος Ουγκώ:

«το έγκλημα το προετοιμάζει
η οικογένεια και η κοινωνία,
ο εγκληματίας απλώς το διαπράττει»,

το του Αβραάμ Λίνκολν:

«καθώς δεν πρέπει
να ανεχόμαστε να γίνουμε σκλάβοι κανενός,
έτσι δεν πρέπει
και να θέλουμε να γίνουμε
και αφέντης κανενός»,

και το του Γκαίτε:

«την τέχνη, την Επιστήμη και τη Θρησκεία,
άλλοι τη βλέπουν σα θεά
και την υπηρετούν γονατιστοί
και άλλοι σαν παχιά αγελάδα
και την αρμέγουν αχόρταγοι»,

όσο θα είμαστε της άποψης:
ότι στη ζωή δεν υπάρχουν
ούτε ανταμοιβές ούτε τιμωρίες,
παρά μόνο συνέπειες,

ότι μέσα στο χωροχρόνο
η αγάπη αναζητεί πάντα έναν τρόπο,
ενώ η αδιαφορία βρίσκει πάντα μια δικαιολογία,

ότι άνθρωπος ικανός, χωρίς αρετή,
είναι κοφτερό ψαλίδι,

ότι ένας μάρτυρας που είδε,
κάνει πέρα σαράντα μάρτυρες που άκουσαν,

ότι την ευτυχία μπορείς να τη φανταστείς,
μπορείς να τη διδαχτείς,
μπορείς να την κατακτήσεις,
δεν μπορείς όμως ποτέ να την αγοράσεις,

ότι σε μία περίπτωση δικαιούται ο άνθρωπος
να κοιτάξει τον άλλον από ψηλά,
όταν, δηλαδή,
πρέπει να τον βοηθήσει να σηκωθεί,

ότι ο άνθρωπος είναι ένας σχοινοβάτης
σε ένα σχοινί τεντωμένο μεταξύ ζώου και αγγέλου,
μεγαλείου και αθλιότητας,
όπου από πάνω του στέκεται ο Θεός,
κάτω από τα πόδια του χάσκει η άβυσσος,
κι αλίμονό του αν γλιστρήσει,

ὅτι πρέπει να παρηγορούμαστε με τη σκέψη,
πως αν τα όνειρά μας
δε γίνονται συχνά πραγματικότητα,
το ίδιο συμβαίνει και με τους εφιάλτες μας,

ὅτι χίλιες πλούσιες και άνετες ξενιτιές,
δε φτιάχνουν ποτέ μια φτωχή και άσημη πατρίδα,

ὅτι όταν ένας δυναμικός άνθρωπος
πιστεύει αποκλειστικά και μόνο στη δύναμή του,
γίνεται επικίνδυνος,

ὅταν όμως καλεί σύμμαχό του
τη δύναμη της αρετής,
της εντιμότητας και της ευθυκρισίας,
γίνεται ωφέλιμος,

ὅτι ο πιο πολύτιμος θησαυρός είναι η γνώση,
γιατί δεν κλέβεται, δεν απορρίπτεται,
δε φθείρεται και δεν κληρονομείται,

ὅτι πρέπει να μιλάμε στους ανθρώπους
με το όνομά τους,
γιατί η μελωδικότερη μουσική
για τ' αυτιά οποιουδήποτε ανθρώπου
είναι ο ήχος που παράγει
η προφορά του ονόματός του,

ὅτι αν μορφώσεις τους ανθρώπους χωρίς αρετή,
θα τους κάνεις έξυπνους διαβόλους,

**ότι καθένας μας έχει το Θεό και το διάβολο
μέσα στην ψυχή του,
που παλεύουν ακατάπαυστα να την κατακτήσουν,
και κερδίζει κάθε φορά
αυτός με τον οποίο συμμαχούμε,**

**ότι οι μεγάλες επιτυχίες είναι ένα τοις εκατό
έμπνευση και τύχη και αγωνία
και ενενήντα εννέα τοις εκατό ιδρώτας,**

**ότι σταμάτημα στο δρόμο της αρετής
είναι ξεκίνημα στο δρόμο της κακίας,**

**ότι το να συναντιόνται φίλοι είναι ωραίο,
το να μένουν μαζί είναι χαρά,
το να συνεργάζονται, όμως,
είναι αξιοποιημένη επιτυχία,**

**ότι πρέπει να στεκόμαστε
στην καλοσύνη πλάτανος
και στη φουρτούνα βράχος,**

**ότι το κρυστάλλινο ποτήρι,
δεν αλλάζει την πικρή γεύση,**

**ότι η χαρά έχει τους φίλους της,
ενώ η θλίψη θρηνεί μόνη της,**

**ότι η αρετή είναι μια ατέλειωτη εμπόλεμη
κατάσταση με τον εαυτό μας,**

**ότι δεν πρέπει να χτίζουμε ποτέ την ευτυχία μας
πάνω στη δυστυχία του άλλου,**

ότι όταν παίρνεις γεμίζει η αγκαλιά σου,
όταν δίνεις γεμίζει η καρδιά σου,
όταν όμως δίνεις και παίρνεις
με εντιμότητα και ευθυκρισία
αγάλλεται η ψυχή σου,

και, τέλος,
ότι αυτό που μας αποδυναμώνει
δεν είναι τόσο οι δυσκολίες της ζωής
παρά οι ευκολίες της.

Κι αν κάποτε, ενδεχομένως,
καυτηριαστεί η καρδιά μας από την απαισιοδοξία
και τραγανιστεί από τον κυνισμό,

τότε ας συμπονέσει ο Θεός την ψυχή μας
– **ψυχή γερόντων πλέον!**

Επιτρέψτε μου, εξαίρετοι παρόντες,
να τελειώσω την εισήγησή μου
με ένα ποίημά μου,
με την επικεφαλίδα:

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Κάθε άνθρωπο στην επίγειά του διαδρομή
τον ακολουθούν αδιάκοπα τρεις φίλοι,
συνοδοί στην πορεία του, η οποία παλινδρομεί
στο εύρος της ζωής του, με τρόπο που ποικίλει.

Ο πρώτος φίλος είναι αυτός που τον εγκαταλείπει
στου αναπόφευκτου γήινου θανάτου την ώρα,
πράγματα επίγεια, που ποικιλία δεν τους λείπει
μα ο σύνδεσμός τους μ' αυτόν διακόπτεται τώρα.

Ο δεύτερος φίλος που ως τον τάφο τον συνοδεύει,
μαυροντυμένος, περίλυπος και με αισθησιασμό,
ομάδα συγγενών είναι και φίλων που οδεύει
προς το μνήμα, για τον τελευταίο ασπασμό.

Ο τρίτος φίλος είναι οι πράξεις του εν ζωής καιρώ,
συνοδοί του στο δικαστήριο του Αλάθητου Κριτή
που ως συνήγοροι ή κατήγοροι και με σεβασμό ιερό
μαρτυρούν γι' αυτόν, προ του Δίκαιου Ανακριτή.

Διδασκόμαστε λοιπόν για πολλοστή φορά,
ότι επί γης έχουμε φίλο αμερόληπτο εκτιμητή,
για την κάθε μας προσωπική συμπεριφορά,
και ύστερο ανταποκριτή προ του Δίκαιου Κριτή.

Θόδωρος Αλατάκης

Th. Alatakes

**Ευχαριστώ για την προσοχή
και υπομονή σας!**